

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 477/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TAJANA, s. r. o., Dukelská 58/65, Giraltovce, zastúpenej obchodnou spoločnosťou AK-TARABČÁK, s. r. o., Hlavná 13, Prešov, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Tarabčák, pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co/204/2014-158 z 22. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TAJANA, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TAJANA, s. r. o., Dukelská 58/65, Giraltovce

(ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co/204/2014-158 z 22. apríla 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným Okresnému súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) 8. augusta 2012 domáhala proti [REDAKOVANÉ], na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. z. 3 K/271/1999 zo 6. februára 2000 (ďalej len „správca“), zaplata sumy 4 753,05 € s príslušenstvom z titulu ujmy podľa § 77 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorá jej mala vzniknúť po tom, ako na základe návrhu správcu okresný súd vydal predbežné opatrenie sp. zn. 6 C/376/2000 z 29. septembra 2000, ktorým zakázal sťažovateľke nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré boli predmetom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve uzavretej medzi sťažovateľkou a bližšie neoznačeným subjektom 1. mája 2001. Sťažovateľkou uplatnený nárok pritom podľa jej tvrdenia predstavoval výšku úrokov zo sumy, ktorá by jej predajom predmetných nehnuteľností *„prirástla na účet pri vklade kúpnej ceny pri priemernom úroku z vkladu“* za rok 2009.

Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C/576/2012-121 z 10. apríla 2014 návrh sťažovateľky bez zisťovania dôvodnosti uplatneného nároku zamietol, pretože prihliadol *„na námietku premlčania uplatnenej pohľadávky v dvojročnej subjektívnej lehote“* vznesenej správcom. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že *„žalobca bol účastníkom konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 6 C/376/2000, teda vedel o nariadení predbežného opatrenia, ktoré bolo právnou prekážkou pre uzavretie kúpenej zmluvy ohľadom predmetných nehnuteľností... Predbežné opatrenie bolo nariadené dňa 29. 9.“*

2000, to je deň, ktorý je potrebné považovať za škodovú udalosť... Škoda, podľa tvrdenia žalobcu, mu začala vznikáť každý rok od roku 2000 až do zrušenia predbežného opatrenia a v tomto konaní si ju uplatnil za obdobie od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009. Subjektívna premlčacia doba nárokov, ktoré mali vznikáť od 1. 1. 2009 každým dňom až do 31. 12. 2009, je dvojročná a pokiaľ ide o nárok zo dňa 1. 1. 2009, uplynula 1. 1. 2011, pokiaľ ide o nárok z 31. 12. 2009, uplynula po uplynutí dvoch rokov, teda 31. 12. 2011 a žaloba bola podaná až po márnom uplynutí tejto doby dňa 8. 8. 2012.“.

Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že okresný súd nesprávne právne posúdil dĺžku premlčacej doby a začiatok jej plynutia, pretože „ani Občiansky zákonník, ani Obchodný zákonník nemajú osobitné ustanovenia o premlčaní práva na náhradu ujmy podľa § 77 ods. 3 O. s. p. Z tohto dôvodu pri posudzovaní premlčania tohto nároku sa použije ust. § 101 OZ alebo § 397 Obchodného zákonníka podľa toho, o aký vzťah ide. Nakoľko žalobca je podnikateľom a žalovaný ako správca konkurznej podstaty je taktiež podnikateľom na základe iného, než živnostenského oprávnenia, je premlčacia doba upravená v § 397 Obchodného zákonníka a je to premlčacia doba štvorročná. Nárok podľa § 77 ods. 3 O. s. p. je osobitným nárokom na náhradu ujmy. Toto ustanovenie je špeciálnym predpisom, ktorý má prednosť pred všeobecnými ustanoveniami na náhradu škody. Preto ani otázku premlčania nemožno posudzovať podľa § 106 Občianskeho zákonníka, ale je potrebné vychádzať z toho, že ide o nárok obchodnoprávny.“.

Na základe vyjadrenia správcu k odvolaniu sťažovateľky krajský súd doplnil dokazovanie oboznámením spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cbi/18/2008, z obsahu ktorého zistil, že tento súd rozsudkom č. k. 4 Cbi/18/2008-408 z 11. júla 2013 zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa proti správcovi domáhala vylúčenia nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Obo 39/2013 z 22. januára 2015 potvrdil; oba sudy pritom vyhodnotili kúpne zmluvy (uzavreté ešte v roku 1997, pozn.), na základe ktorých sťažovateľka nadobudla predmetné nehnuteľnosti, ako neplatné. Táto skutočnosť viedla krajský súd k záveru, že „nároky uplatnené žalobcom v tomto konaní nie sú dôvodné

a správne postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ žalobu zamietol“, preto podľa § 219 ods. 1 OSP *„rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil“*.

Sťažovateľka v sťažnosti opakujúc identické argumenty, aké vzniesla v konaní pred odvolacím súdom, namieta, že tieto *„boli relevantné a signalizovali naplnenie odvolacích dôvodov a teda dôvodov pre zmenu rozsudku okresného súdu tak, ako to v odvolacom petite požadovala“*. Sťažovateľka tvrdí, že závery krajského súdu, ktorý jej nedal odpoveď na *„dĺžku premlčacej doby a kedy nastane možnosť vymáhať nárok a s tým spojený štart premlčacej doby“*, nesprávne posúdil charakter právneho vzťahu a nesprávne interpretoval aj § 77 ods. 3 OSP, vykazujú znaky svojvôle, sú ústavne neudržateľné a neakceptovateľné. Krajskému súdu navyše vytýka, že doplnením dokazovania oboznámením spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cbi/18/2008 porušil princíp dvojinstančnosti konania, ktorý má, podľa jej názoru, *„základ v tom, že každá skutková a právna otázka, ktorá je v prejednávanej veci rozhodujúca, musí byť predmetom posúdenia nielen súdu prvého stupňa, ale aj odvolacieho. V tomto prípade ju súd prvého stupňa neposudzoval“*. Uvedeným konaním krajský súd porušil základné právo sťažovateľky zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okrem toho krajský súd neumožnením sťažovateľke *„nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej pohľadávke a následne realizovať jednotlivé čiastkové oprávnenia vlastníka tejto pohľadávky (§ 123 Občianskeho zákonníka)... jej nezaručil pokojné užívanie majetku“*, čím porušil aj jej práva, *„ktoré garantuje dodatkový protokol a nesporne aj samotná ústava“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Co/204/2014-158 z 22. apríla 2015 bolo porušené jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 358,72 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Co/204/2014-158 z 22. apríla 2015, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 7 C/576/2012-121 z 10. apríla 2014 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zaplatenie sumy 4 753,05 € s príslušenstvom z titulu ujmy podľa § 77 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutý rozsudok považuje sťažovateľka za nesprávny, arbitrárny a nerešpektujúci zákonnú úpravu z dôvodu, že krajský súd sa nevysporiadal s jej ťažiskovým argumentom, že vzhľadom na obchodnoprávny charakter právneho vzťahu medzi sťažovateľkou a správcom nedošlo k premlčaniu ňou uplatneného nároku, pretože návrh podala okresnému súdu v štvorročnej premlčacej lehote podľa § 397 Obchodného zákonníka.

Ústavný súd už v minulosti judikoval, že jeho úlohou pri ochrane ústavnosti nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01); ústavný súd totiž nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Všeobecný súd pritom musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

V súvislosti s námietkou porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd navyše pripomína, že obsahom tohto práva je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

Citované východiská boli relevantné aj v danom prípade.

Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa ústavný súd oboznámil s napadnutým rozsudkom krajského súdu, z odôvodnenia ktorého zistil, že v okolnostiach daného prípadu krajský súd pri rozhodovaní o opravnom prostriedku sťažovateľky dospel k názoru, že nie je dôvodné. V tejto súvislosti uviedol, že *„pokiaľ ide o vec samú, súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol“*, pretože aj podľa názoru krajského súdu *„predmetné nároky na vzniknutú ujmu je potrebné posudzovať ako nároky na náhradu škody a z hľadiska premlčania aplikovať ust. § 106 ods. 1 OZ, teda vychádzať aj zo subjektívnej premlčacej lehoty na náhradu tejto škody“*. Avšak vzhľadom na to, že v priebehu odvolacieho konania vyšla najavo nová skutočnosť, s ktorou sa súd prvého stupňa objektívne nemohol vysporiadať, krajský súd podľa § 213 ods. 5 OSP doplnil dokazovanie oboznámením spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cbi/18/2008, ktorý sa týkal rozhodovania o vylúčení vecí z konkurznej podstaty úpadcu, pričom vychádzajúc z právnych záverov rozsudku tohto súdu č. k. 4 Cbi/18/2008-408 z 11. júla 2013, ktoré najvyšší súd rozsudkom 5 Obo 39/2013 z 22. januára 2015 potvrdil, dospel k názoru, že *„nároky uplatnené žalobcom v tomto konaní nie sú dôvodné a správne postupoval súd prvého stupňa, pokiaľ žalobu zamietol“*, preto podľa § 219 ods. 1 OSP *„rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil“*.

Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny ani zjavne neodôvodnený, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Preskúmaním tohto rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné hmotnoprávne aj procesnoprávne zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reagoval na námietky oboch účastníkov (strán) napadnutého konania, pričom právne relevantné a podstatné pre jeho rozhodnutie sa stali práve tie skutočnosti, na ktoré poukázal

správca, t. j. protistrana v konaní. V súvislosti s tým ústavný súd konštatuje, že ani sťažovateľka v predloženej sťažnosti nespochybnila záver Krajského súdu v Košiciach vyslovený v rozsudku č. k. 4 Cbi/18/2008-408 z 11. júla 2013, ktorý najvyšší súd rozsudkom 5 Obo 39/2013 z 22. januára 2015 potvrdil, týkajúci sa neplatnosti kúpnych zmlúv uzavretých ešte v roku 1997, na základe ktorých mala nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti. Pritom práve tieto nehnuteľnosti sa stali predmetom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve uzavretej medzi sťažovateľkou a bližšie neoznačeným subjektom 1. mája 2001, od ktorej odvodzovala svoj nárok (predstavujúci výšku úrokov zo sumy, ktorá by jej predajom predmetných nehnuteľností „*prirástla na účet pri vklade kúpnej ceny pri priemernom úroku z vkladu*“ za rok 2009) na ujmu podľa § 77 ods. 3 OSP proti správcovi, na základe ktorého okresný súd vydal predbežné opatrenie sp. zn. 6 C/376/2000 z 29. septembra 2000 týkajúce sa zákazu sťažovateľke nakladať s týmito nehnuteľnosťami.

Krajský súd v napadnutom rozsudku definoval zákonné podmienky nároku na ujmu podľa § 77 ods. 3 OSP, avšak vzhľadom na skutočnosti zistené zo spisu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cbi 18/2008 neosvedčil (kumulatívne) splnenie podmienok na vznik takéhoto nároku sťažovateľke, medzi ktoré patrí nielen zánik, resp. zrušenie predbežného opatrenia, ale aj vznik ujmy a príčinná súvislosť medzi touto ujmovou a procesnými účinkami predbežného opatrenia pri dobrovoľnom alebo nútenom výkone jeho obsahu.

Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov účinného do 30. júna 2004 (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd. Ak správca neplní riadne svoje povinnosti, môže mu súd uložiť poriadkovú pokutu (§ 8 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní) alebo ho z dôležitých dôvodov môže na návrh zbaviť správcu funkcie (§ 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní).

Ako z uvedeného vyplýva, právomocou sankcionovať správcu za porušenie povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd, disponuje vyslovene konkurzný súd. V danom prípade bol takýmto súdom Krajský súd v Košiciach, ktorý však takéto

konanie proti správcovi nevedol, preto jeho právomoc v žiadnom prípade nemôže nahradiť krajský súd, proti ktorému predložená sťažnosť smeruje.

Ústavný súd už v minulosti judikoval, že „uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv“ (m. m. I. ÚS 8/96), v dôsledku čoho „výklad a aj uplatňovanie základných práv a slobôd patriacich účastníkom súdneho konania nemožno uskutočňovať spôsobom, v dôsledku ktorého by sa všeobecným súdom odňalo alebo obmedzilo zákonné oprávnenie konať a rozhodovať spôsobom zaručeným ústavou alebo zákonmi“ (m. m. I. ÚS 72/96). Postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej veci nie je možné považovať za porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (m. m. I. ÚS 46/97).

Na základe uvedeného preto ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľky týkajúca sa toho, že doplnením dokazovania krajský súd porušil princíp dvojinštančnosti konania, nie je spôsobilá spochybniť vyslovený záver krajského súdu. Ustanovenie § 213 ods. 5 OSP krajskému súdu takýto postup vyslovene umožňovalo, pričom aj z ustanovenia § 213 ods. 6 OSP zreteľne vyplýva, že dokazovanie podľa odsekov 4 a 5 vykoná odvolací súd sám alebo prostredníctvom súdu prvého stupňa alebo dožiadaného súdu. Z tohto dôvodu je právne posúdenie predmetnej veci zo strany krajského súdu ústavne akceptovateľné, nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti, a nemožno ho považovať ani za „denegatio iustitiae“ len preto, že v napadnutom rozsudku zaujal taký právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nedokáže stotožniť.

Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. A keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť

majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016